

Pravietisks sapnis

2019.gada 27.jūlijā

Sapnī man Kāds rādīja Latvijas mācītājus. Tiem visiem bija viena kopēja iezīme, proti, mācītāji bija vienādi nespējīgi kaut ko uzcelt Latvijā. Tas attiecās kā uz lielu, tā arī uz mazu draudžu mācītājiem. Viņi gan vēlējās celt, taču tiem pietrūka resursu, vai līdzekļu garīgā nama celšanai.

Tālāk sapnī es ieraudzīju, ka mācītāju auditorija sadalās it kā 2 daļās. Pilnīgi visiem trūka līdzekļu, taču tur bija daļa mācītāju, kuriem Dievs reiz bija devis visus līdzekļus, tomēr tie tos ir izšķērdējuši vai iztērējuši nepareizi. Tagad līdzekļi bija izšķērdēti un mācītāji ir nespējīgi ko uzcelt (Ja Tas Kungs namu neuzceļ, tad darbojas velti, kas gar to strādā. Ps.127.1.)

Otra grupa mācītāju vēl nebija saņēmuši līdzekļus sākt celtniecības darbu. Es biju laimīgs, ka neatrados to mācītāju grupā, kuri līdzekļus jau bija izšķērdējuši. Viņi kalpoja pārējiem par biedinājumu un brīdinājumu, lai gadījumā, ja Dievs arī kaut ko uzticēs, tie izlietotu to ļoti atbildīgi ; ar bijību un sirds trīsām, jo par visu būs jāatbild Dieva priekšā.

Tiem mācītājiem, kuri vēl nebija saņēmuši līdzekļus celšanai, vēl viss bija priekšā, bet tiem, kuri tos reiz bija saņēmuši, bet izšķērdējuši, viss bija jau pagātnē, nevis priekšā. Sapņa beigas.

(Netopiet, mani brāļi, daudzi par mācītājiem, zinādami, ka mēs nāksim grūtākā tiesā. Jēk.3.1.)